

leven als christen stranden op één van de twee klippen: het aanvaarden van het objectief gezag, zóó, dat we in blind autoriteitsgeloof ondergaan, — óf het wegzinken in de individueele beleving van „vrije vroomheid”, zoodat we met ons puur individualisme tenslotte de waarachtige religie in ons gemoed onderhouden.

Maar dan moet ook de bekeering gezien in schriftuurlijk licht.

Dan moet óók hier het Woord van onzen God kenbron van de waarheid zijn, en dan moeten we ook onze eigen ervaring trachten te verstaan en te becriliseeren bij het licht van het Woord van onzen God.

Dat tegenwoordig allerlei „vrije beleving” zoo in trek is, dat men tegelijk meent, dat daarnaast alleen maar mogelijk is een dood en dor intellectualisme, — het komt ook méé daarvandaan, dat men in de school van het moderne godsdienst-psychologisme de kwestie zóó stelt. Zoogenaamd op grond van „ervaring” en proefneming. Maar in waarheid, wijl de principiële beschouwing van te voren reeds zulk een opvatting in proef en ervaring neerlegde.

Er moet gewaakt tegen al datgene, wat „religie” onder den band van Gods Woord wil weghalen. Maar dan heeft de geloovige beoefening van de psychologie van de bekeering een ernstige taak.

Zeker, onze praemisse, ons eerste uitgangspunt, we erkennen het ten volle, kan niet logisch worden beredeneerd. Er is in het begin het aanvaarden van het gezag der Schrift. Maar iedere richting heeft haar onbewezen axiomata. En wij eischen voor de onze het respect op, niet als voor het woord van menschen, maar als voor het Woord van onzen God, dat het licht van de eeuwigheid stralen doet, — en dat dus ook ons verstand verlicht.

Daarom vreezen we dan ook niet de wording der bekeering te zien in het mysterie van de wedergeboorte.

En zooals wij, denkende, niet de wereld schep- pen; zooals wij, schouwende, niet de wereld maken; zooals wij, tastende, niet de wereld formeeren, maar slechts schouwen en tasten wat is, om met het zijne in levende gemeenschap te komen, — zóó ook opent de wedergeboren mensch de oogen voor de werkelijkheden Gods; niet omdat hij ze maakt, maar omdat God ze hem te zien geeft, gelijk ze zijn; zóó ook tast de bekeerde nu met begeerige handen naar de schatten, die God voor hem uitstrekt; niet alsof hij ze in het aanzijn roept, maar wijl God ze deed zijn, en hij ze nu dankbaar wil omvatten; zóó komt er bij den bekeerde levende gemeenschap met de onzienlijke dingen, niet omdat hij ze schept in zijn geest, maar omdat God zijn hart naar de zijde van de eeuwigheid openzet.

Door de wedergeboorte gaat de mensch binnen in een andere wereld. Het is de wereld van het koninkrijk Gods. Daar wordt een andere taal gesproken dan die hij voorheen verstond. Daar onderkent hij den klank van een stem, die hij voorheen niet onderscheiden kon: het is de toon van de stem van den goeden Herder, die Zijn schapen roept bij naam.

Mysterie, — ja. Maar wijl het beleefd wordt toch ook weer in zijn beleving te overpeinzen, te bespreken, te verstaan, in zóoverre het begripsmatig is weer te geven.

En zoo groeit de psychologie der bekeering bij het licht der Schrift.

J. W.

UIT DE SCHRIFT.

Het water des levens.

Die dorst heeft kome en die wil, neme het water des levens om niet.

Openb. 22: 17.

Dit is de laatste noodiging van den verheerlijkten Christus, die we in onzen Bijbel lezen.

Hij roept de velen tot Zijn heil.

Bij Hem is de fontein des levens.

Laten dan alle dorstigen komen tot de wateren. Die dorst heeft kome.

Het eerst noodige, het eenig noodige is dorst. Van nature hebben wij wel dorst naar de zonde, doch niet naar God.

Gretig drinken wij de vreugdebekers der aarde, het water van den dood.

De Heere Zelf moet ons dorstig maken.

Die dorst bestaat in een oprecht verlangen naar Jezus, in een sterke begeerte naar schuldvergiftenis, naar gerechtigheid, wijsheid, kracht, verlossing, heerlijkheid.

En in dit alles is het een behoefte aan God Zelf. Gelijk de Psalmist zingt: mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God.

Is er zoo in onze ziel verlangen gewekt naar het heil in Christus? Hebben we hem zoo van noode als de dorstige het water?

Die dorst heeft kome.

Waarheen?

Waarheen anders dan naar de bron.

Waarheen gaat het verlangen van den afgetobden woestijnreiziger, wiens tong kleeft aan zijn gehemelte als de laatste watervoorraad is opgedronken? Als de moede kemels de koppen opsteken

in den wind en iets opzuiven van een frisch spankelende waterwel, waarheen reppen zich dan dieren en menschen met hun laatste krachten?

Waarheen anders dan naar de bron, die lavenis belooft en geeft.

Zoo moet de zondaar, die dorstig naar gerechtigheid is geworden, niet moedeloos neer blijven zitten in de heete woestijn dezer troosteloze wereld. Neen, hij moet opstaan en komen tot de fontein van geestelijke zegeningen, die ontspringt met een stroom van leven aan den voet van Christus' kruis.

De Geest zegt tot Christus: Kom!

Maar de Geest zegt het ook tot den zondaar: Kom! Doch deze kome als dorstige, want voor dorstigen alleen is hier eeuwige lavenis.

En die wil, neme het water des levens om niet.

Lezen we dat wel goed?

Staat het er werkelijk dat die wil het water des levens nemen mag.

Dus: vrije wil? Wij kunnen toch zelf niet willen en niet komen en niet drinken?

Wij zijn toch onmachtig.

't Is waar.

En toch zegt God het: die wil, neme.

Maar, Hij zegt het tot degenen, die Hij dorstende gemaakt heeft.

En dat dorsten is willen van de lavenis, dat is komen tot de bron.

Door te komen en te willen en te nemen maken wij toch de fontein niet.

Van den Heere alleen is al de kracht en voor het willen en voor het nemen.

't Is alles vrije genade.

Maar onze God laat ons hier opnieuw zien, dat in alle verbonden twee deelen begrepen zijn. Hij prikkelt ons tot geestelijke werkzaamheid. Hij ontnemt ons het oorkussen der valsche ijdelijkheid.

Velen laten hun ziel vermachten bij de bron. Als zij komen drinken zij niet.

Alsof God zeide: die dorst heeft kome en smachte verder.

Maar het Woord zegt: die kome en drinke. En dat om niet.

Zonder geld en zonder prijs wordt ieder aomechtige gelaafd, als hij maar ootmoedig, boetvaardig, geloovig tot deze heilfontein komt.

Wel is er een dure prijs voor deze verlossing betaald. Want de Heiland heeft er Zijn dierbaar bloed voor gestort, ja, Zijn leven er voor gegeven in den dood. Doch Hij biedt Zijn verzoening aan om niet.

Ja, als ge nog iets van eigen verdienste mee zoudt willen brengen, zoudt ge daarmee toonen geen waren dorst te hebben en ge zoudt tot de keele bron niet worden toegelaten. Maar armen en blinden, ellendigen en bedrukten, die hun ziel bij 't leven niet meer kunnen houden, die worden door Christus gelaafd en hun brandende dorst wordt geslecht.

Kom dan tot de bron, en drink om niet.

Wie van dat water gedronken heeft zal niet dorsten in eeuwigheid.

F. C. M.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-Indrukken.

III.

Praealabele kwesties.

Voor wie aan ons kerkelijk spraakgebruik wat gewend is, behoeft de uitdrukking „praealabele kwestie” geen nadere verklaring. Men verstaat daar- onder een kwestie, waaromtrent eerst een beslissing moet worden genomen, zal men met de behandeling van de eigenlijke zaak voortvaren.

Zulke praealabele kwesties komen er bijna op iedere belangrijke Synode voor.

Het gebeurt echter maar zelden, dat er zoovele op het Synodaal Agendum staan als thans het geval was.

En het kwam in de kerkgeschiedenis schier nooit voor, dat ze zoo diep ingrepen.

't Was werkelijk geen kleinigheid, dat de Synode zich eerst over haar eigen wettigheid moest beraden.

Op den achtergrond stond een heel andere kwestie, n.l. de zelfstandigheid van het kerkelijke recht.

Moeten de regelen van het wereldlijke recht ook in de kerk gelden en moet onze kerkenorde op juridische wijze worden uitgelegd?

Dat was feitelijk de alles beheerschende vraag. Daaruit ontsproten de volgende vier praealabele kwesties:

1. Is de Synode wettig?
 2. Is de afvaardiging van de Particuliere Synodes van N.-Holland en N.-Brabant en Limburg wettig?
 3. Is de afvaardiging van de aangewezen afgevaardigden van de Particuliere Synode van Noord-Holland wettig?
 4. Is de uitnodiging tot de Hoogleraren in de theologie om de Synode als prae-adviseurs te dienen, wettig?
- Als dat uitgemaakt was, wachtten er nog twee praealabele kwesties:

5. Was er genoegzame grond om een buiten-gewone Synode saam te roepen?

6. Kan de Synode de zaak-Geelkerken in haar geheel in behandeling te nemen?

Deze kwesties zouden bijna twee volle dagen in beslag nemen.

In afwachting.

De eerste vier vragen vormden den hoofdschotel voor den eersten dag.

Er werd een commissie benoemd om daarover prae-advies uit te brengen.

Men hoopte, dat deze tegen vier uur wel met haar rapport gereed zou zijn.

De afgevaardigden bleven in de kerk wachten. Ook moesten sommigen zich ter beschikking van de Commissie houden om te worden gehoord.

Zoo gonsde het dien middag in het kerkgebouw als in een beurs.

De Synodeleden verdeelden zich in kleine of grootere groepen, waartusschen zich ook anderen uit het publiek mengden.

Of de contróle dien eersten dag al zoo streng was als later durven wij niet te bevestigen.

Wij meenden ook een paar persmuskieten te zien vliegen.

Maar daarvan willen we af wezen.

Tamelijk levendig, zonder eenige heftigheid evenwel, werd er gediscuteerd.

De afgevaardigden van Amsterdam-Zuid voegden zich ook daarbij.

Om drie uur kwam het bericht, dat de Commissie niet voor 's avonds acht uur gereed kon zijn.

Toch bleef de kerk tot bijna zes uur het centrum van konversatie.

Sommigen wandelden even buiten het hek.

De stoutmoedigsten waagden een snoepreisje naar het Asser-bosch. Berekeningen hoelang het verhoor van dezen of dien duren zou, dienden daarbij als basis. Maar zij namen den tijd toch wel zóó krap, dat zij bij de hand waren, als de Commissie hen riep.

En ook velen, wier tegenwoordigheid niet volstrek noodzakelijk was, bleven hangen.

Nieuwsgierigheid bleek een even groote aantrekkingskracht te bezitten als de plicht.

Eindelijk kregen sommige wachtenden bericht, dat zij niet aan de beurt zouden komen om gehoord te worden en van lieverlede droop de een na den ander af. Een paar slechts bleven over.

Bij de heropening der Synode was de Commissie met haar rapport nog niet gereed.

Evenwel stonden er eenige punten op het Synodaal menu, welke gevoelig konden worden behandeld.

Al waren deze zaken nu juist niet van het hoogste gewicht, ze moesten toch aan de orde komen en zoo werd met een gevoel van bevrediging de tijd gekort.

Zoo zoetjes aan verschenen er Commissie-leden als voorboden, dat het werk op een oor na was gevild.

Toen de rapporteurs binnen kwamen, droegen hun gezichten de duidelijke kenteekenen van den hoogen druk, waaronder zij hadden gearbeid.

In alles wettig.

In alles wettig.

Dat was, kort saamgevat, de konklusie, waartoe de Commissie was gekomen.

Voor verdere bijzonderheden zij verwezen naar het rapport.

Dat spreekt op dit punt voor zichzelf en heeft geen verduidelijking noodig.

De Synode wettig samengeroepen volgens art. 50 der Kerkenorde.

De gedeputeerden van N.-Holland en N.-Brabant en Limburg wettig afgevaardigd.

Ook de afvaardiging van de bepaalde personen, die N.-Holland ter Synode zond, volkomen wettig, schoon zij reeds eer in de zaak gemoed waren geweest.

Ook het zitting nemen van de prae-adviseurs, ofschoon zij in een vroeger stadium de Classis Amsterdam van advies hadden gediend, zonder twi- fel wettig.

Weinigen hadden een ander oordeel verwacht. Wel werd door Dr van Es nog een voorstel ingediend om het rapport eerst te laten drukken, maar de Synode was het er over eens, dat dit geheel onnoodig was en er alleen toe leidden kon om de Synodale vergaderingen te rekken.

Na eenige niet al te zware discussie werden dan ook de konklusies met eenparigheid van stemmen aangenomen.

Dit was een feit van bijzonder belang.

Het had deze betekenis, dat de Synode het kerkrecht niet wilde laten beheerschen door het wereldlijke recht.

Daarmee nam zij een standpunt in, dat voor al haar volgende beraadslagingen, zóover zij een kerkrechtelijk karakter droegen den doorslag geven zou.

Voor het eerst gaf de Synode teekening te zien. De eenparigheid verhoogde de waarde ervan.

Wij behoeven niet te zeggen, hoezeer deze beslissing ons verheugde.

In dit opzicht staat het sein tenminste op veilig.

Nu kon om de overpluizen.

Uit te pluizen.

Want me oogenblik.

beschuldigen.

Alles wor

De beruch

genade vinc

Wel beho

Commissie

Maar het

voor zijn

Zonder

maar iets

dat deze

leveren.

Hier echte

een vriende

een vriend.

Of wil me

kwesties in

levensbelang

De niet-Sy

korresponde

een stevige

Om twaalf

Wapen van

maal gebrui

De kerk v

van gastvro

Te spreke

door zijn cl

Zelfs de

den zijn.

Men make

men moet i

dat er over

De Dordse

recht — ni

Maar toch

bijbelsch st

daarna het

er door Sy

's morgens

het belang

digden er o

nen zijn.

Een woort

hier niet a

Dat de s

gewoonlijk

soonlijk niet

niet helpen.

Die zaal l

kleuren aan

pensionplaat

Doch de

ietwat umbe

Aan het

de tweede C

sproken was

De verhoc

Het zou v

's Avonds

wachten als

De Comm

er voor een

Geelkerken

deugdelijke

Ook hier

Maar de k

meene stem

Nu kon

aanvang wo

De waande

verleden.

Twee Con

kortheidshalv

rechtelijke e

Die kregen

Ook deze

Helaas! n

verpletterend

Reeds hee

overlijden v

Er zou al

de rubriek

Memoriam”

Hij behoo

Menig arti

Vooral do

hij zich te

door weinige

met autorite

Een paar

kele hoofda

munte”.

Wij denke

liggen.

Hij verzoc

braden, ofs

begin van d

natuurlijk ge

Want wij

drang op he